İslâm, Evrensel Bir Gerçek,

Müslümanlık İse Bir Senaryodur.

Feriduddin AYDIN
feriduddin@gmail.com

دار العِبَر للطباعة والنشر

Al-Ibar Publishing
İstanbul-2019

İslâm ile Müslümanlığı bugüne kadar birbirinden ayırt edememiş olanlar, tarihte bu iki dinin etkin oldukları dönemleri karşılaştırabilirler. Örneğin İslâm'ın filizlendiği 600'lü yılların başından ***Beytü'l-Hikme***'nin[1] faaliyet gösterdiği 800'lü yılların sonuna kadar gerek yönetim, gerekse toplum üzerinde ***İslâm*** etkindi. Ondan sonra hızla etkisini yitirdi ve boşluğunu ***Müslümanlık*** doldurmaya başladı. Şimdi İslâm tarihindeki bu iki aşamayı çok yönlü olarak *(özellikle sosyolojik açıdan)* biraz karşılaştırabiliriz.

Gerek Hz. Peygamber'in devlet başkanlığı döneminde, gerekse onun devamı olan Râşidî Hilâfet döneminde yönetimin kaydettiği başarılar, tarihe adeta altın harflerle geçmiştir. Bunun çok güçlü kanıtları vardır; Bir yandan gerçekleştirilen fetihler, öbür yandan topluma *-bilinçlendirme faaliyetleri ile-* kazandırılan iman, ahlâk, disiplin ve bilgi potansiyeli, 1400 yıldır dünyanın her yerinde tüm zamanların binlerce araştırmacısını meşgul etmiştir. Bu başarıların tamamını bütün ayrıntılarıyla kayda geçirmekten, *-günümüze kadar-* en kudretli tarihçiler bile aciz kalmışlardır. Nitekim ashabın her biri *-gerçek anlamda-* birer ayaklı kütüphane olduğu için, Hz. Peygamber'in, ilk İslâm devletini kurduğu 622 yılından Hz. Hasan'ın devlet başkanlığından istifa ettiği Eylül 661 yılına kadar geçen 39 yıl içinde, *-ilk İslâm toplumunda-* Kur'an-ı Kerim'den başka hiçbir kitap yazılmamış, çünkü buna ihtiyaç duyulmamıştır.

İslâm, esas itibarıyla medeniyetini *(sanat ve bayındırlıktan çok)* erdemler üzerinde inşa etmiştir. Hayat düzeni olarak hâkim olduğu günlerde adalete, eşitliğe, hakseverliğe ve dürüstlüğe büyük önem verilmiş, insanlar özgürce konuşmuş, halifeyi *(yani devlet başkanını), -hatta vaktiyle Hz. Peygamberi bile-* yüzüne karşı eleştirebilmiş[2], bu nedenle de kardeşçe yaşamışlardır. Raşidî Hilâfet döneminde peş peşe elde edilen kazanımların bir sonucu olarak Hz. Osman döneminin sonlarına doğru İslâm toplumunda refah patlaması yaşanmıştır. Ne var ki kaderin bir cilvesi olarak, aniden patlak veren bir anarşik olayın ardından yaşanan beklenmedik

---

[1] Beytu'l-Hikme بيت الحكمة: Abbasi Halifesi Ebu Cafer el-Mansur (714-775) zamanında tasarlanan, ancak (üçüncü kuşaktan torunu) el-Me'mûn (786-833) döneminde faaliyete geçirilen (çeviri ve bilimsel araştırmaların yapıldığı) ünlü akademinin adıdır.

[2] Ebu Said el-Khudrî أبو سعيد الخدري 'den rivayet edilen bir hadiste şöyle deniliyor: Hz. Ali Yemen'de görevli olduğu bir sırada, Hz. Peygamber'e; -tabaklanmış deriden bir kesecik içinde-, henüz toprağından ayıklanmamış bir miktar altın cevheri gönderdi. Hz. Peygamber de bu altını; (Mekkeli yoksul) dört göçmen arasında bölüştü. Bunlar: Uyayna bin Bedr عيينة بن بدر , Aqra' bin Hâbis أقرع بن حابس , Zeydu'l-Kayl زيد الخيل ve (tahmin ediyorum) Alqama علقمة ya da Âmir bin Tufayl عامر بن طفيل idiler. Hz. Peygamber'in arkadaşlarından biri, "biz bu yardımı şu adamlardan daha çok hak etmiştik!" diye serzenişte bulundu. Hz. Peygamber bunu duyunca şöyle dedi: "yoksa bana güvenmiyor musunuz? Oysa ben, göktekinin güvendiği biriyim; bana, sabah akşam gökten haber gelir…" Bu sırada adamın biri ayağa kalktı. Bu adam; gözleri çukur, elmacık kemikleri ve alnı ileriye doğru çıkık, sık sakallı, başı tıraşlı idi ve peştemalı yukarı doğru çekilmiş vaziyette idi… Hz. Peygamber'e "Allah'tan kork!" diye uyarıda bulundu. Bunun üzerine Hz. Peygamber ona, "Behey ateşte yanası adam! Ben, yeryüzündeki bütün insanlardan daha çok Allah'tan korkan biri değil miyim!" diye cevap verdi. Rivayetçi diyor ki, adam çekip gitti. Ardından Halid ibn el-Welîd Hz. Peygamber'e: "ey Allah'ın elçisi, izin verir misiniz, bu adamın boynunu vurayım?" diye teklifte bulununca Hz. Peygamber, "hayır, olmaz. Bu adam belki namaz kılıyordur," diyerek ret etti. Bunun üzerine Halid şöyle dedi, "nice namaz kılan vardır ki diliyle söyler ama kalbinde iman yoktur." Hz. Peygamber ona, "ben insanların kalbini deşip içlerini araştırmakla emrolunmadım." cevabını verdi, sonra da şunu ekledi; "bu adamın dölünden bir nesil türeyecektir ki Allah'ın kitabını güzelce okuyacaklar, fakat iman onların gırtlaklarından aşağı inmeyecek; ok, nasıl ki yaydan fırlayıp gidiyorsa onlar da dinden öylece fırlayıp çıkacaklardır."

İslam hukukuna göre bu adamın cezası ölümdür. Çünkü Hz. Peygamber'e itiraz, Allah'a itiraz anlamına gelmektedir. İki şahit huzurunda Allah'a ve Rasûlüne yapılacak itirazın cezası (İslam hukukunda) kesinlikle ölümdür. Buna rağmen Hz. Peygamber, bu adamı affetmiştir.

gelişmeler [3], tarihi farklı bir mecraya doğru yönlendirmeye başlamış ve Müslümanlığın doğuşuna ortam hazırlamıştır.

Milâdî 750 yıllarından sonra -***Hz. Ali*** *yandaşlığı ve* ***Kerbelâ faciası*** *bahaneleriyle*- İran'da kurgulanan ve yüzyıllar sonra dramatize edilerek sahnelenen ***ideolojik-mistik Şiilik***, acem modeli bir ilk Müslümanlık olarak ortaya çıkmıştır. Bu model, kısa zamanda İslâm'a yamanan ***Türkler***, ***Soğdlar***, ***Kürtler***, ***Koptlar*** ve ***Berberiler*** gibi çeşitli kavimler için ilham kaynağı olmuştur. Bu topluluklar zaman içinde Yahudi Kabalasından, Yunan ve Hint felsefelerinden haberdar olmaya başlayınca, büyük ölçüde İslâm'dan, kısmen de bu felsefelerden gerçekleştirdikleri adaptasyonlarla çeşitli -*Müslümanlık modeli*- dinler üretmişlerdir. İlkin -*biri Fars, öbürü ise Türk modeli olmak üzere*- başlıca iki ayrı dinsel yapı formunda peydahlanan Müslümanlık, -*içerdiği temel İslâmî öğelerin zamanla çarpıtılmasıyla*- çeşitli adlar altında başka dinlere de dönüşmüştür. Örneğin; ***Dürzîlik***, ***Nusayrîlik***, ***Kadyanilik***, ***Bâbîlik*** ve Bahaîlik bunların başında gelir. Öyle görünüyor ki bu dinleri kuranlar, arı İslâm'ı algılayabilecek bir mantıksal yeteneğe ve kültürel olgunluğa sahip bulunamadıkları için Müslümanlıktan koparken çelişkiler girdabına saplanmış, -*yaşadıkları dönemin koşullarından yararlanarak*- karanlık tipler ve eğitimsiz kalabalıklar üzerinde etki bırakmış ve nihayet bu isimler altında dinler üretmişlerdir.

Şekilciliğin ve tutuculuğun kaynağı olan Müslümanlık, -*barındırdığı ırkçı düşüncelere, sömürüye ve yaydığı korkuya tepki olarak*- tarih boyunca farklı ırk ve kültürden birçok insan topluluğu, bu dinden soğumaya başlamış ve ondan bağlarını koparmıştır. Türkiye'de bunların bir kısmı; -*Cumhuriyetin başından beri devleti ele geçirmiş bulunan ve 5186 sayılı yasayı topluma karşı silah olarak kullanan*- ***Animist-Kemalistler***, bir diğer kısmı ise terör örgütlerinin üyeleridir. Milli Türk Müslümanlığının canlı tutulması uğrunda tarikatçılar tarafından harcanan büyük çabalara rağmen bu kopuşlar önlenememiştir.

Müslümanlığın -*fanatizme kaynaklık eden*- en çarpıcı özelliklerinden biri -*hiç kuşkusuz*- ırkçılıktır. Nitekim gerek Fars Müslümanlığı, gerekse Türk Müslümanlığı, temelde Araplara duyulan nefretin birer ürünüdürler. Bu nefretin etkisiyledir ki İran'ı, ardından da Turan'ı fetheden ordular, daha ilk günlerden itibaren -*Farsların ve Türklerin hafızasına*- ***«İslâm orduları»*** olarak değil, bilakis ***«Arap orduları»*** olarak kazınmıştır. Günümüze kadar da bu düşünce değişmemiştir. Bu nefretin vaktiyle, savaş şartlarında doğal gibi gözüken şöyle bir gerekçesi vardı: Bu iki ülke *Araplar tarafından* işgal edilmiş, savaşlar sırasında birçok insan hayatını kaybetmiş, bu iki kavmin putları gözlerinin önünde tahrip edilmiş, aynı zamanda hükümdarları öldürülmüştür. Ancak asayiş sağlandıktan sonra verilmeye çalışılan İslâmlaştırma mesajlarının, bu bölgelerdeki halklar tarafından sükûnet içinde anlamaya çalışıldığını kanıtlamak güçtür.

Yaklaşık 1100 yıl önce İran'da üretilen ***«Ehl-i Beyt»*** kültü ve ondan yine yaklaşık 100 yıl sonra Türkistan'da -***«atalar kültü»***'nün devamı olarak- kurulan yer altı mistik örgütler, gerek Fars, gerekse Türk Müslümanlığının kuruluş amaçlarını açıklamaya yetmektedir. Nitekim -*en dakik bir incelemeye alındıklarında bile*- Kur'ân-ı Kerîm ve

[3] Bu gelişmelerden amaç; Abdullah ibn Sebe' عبد الله بن سبأ adında Yemenli bir Yahudi'nin öncülüğünde başlatılan ve (devlet başkanı) Hz. Osman'ın (17 Haziran 656'da) öldürülmesiyle sonuçlanan İslam tarihindeki ilk ve en büyük fitnedir.

Sünnette, ***«ehl-i Beyt»***’in dinselleştirilmesine ilişkin herhangi bir emareye rastlamak mümkün olmadığı gibi, aynı şekilde bu iki kaynakta ***«Tasavvuf»*** ve *-mistik örgüt anlamında-* ***«tarikat»*** sözcüklerine rastlamak da mümkün değildir. Dolayısıyla bu iki muhkem ve belgesel kaynağa rağmen Fars ve Türk Müslümanlığının yüzyıllardır ısrarla devam ettiriliyor olması, şu sonuçlarla izah edilebilir:

1) Müslümanlık İslâm’dan ayrı, kurgusal ve bağımsız bir dindir.

2) Aralarındaki benzerliklerden dolayı Müslümanlığın, İslâm kisvesi altında gösteriliyor olması kesinlikle etik dışıdır, tam anlamıyla bir falsifikasyondur.

3) Bunu göze alanlar, en ağır biçimiyle intihal suçu işlemiş olurlar. Dolayısıyla sonucuna katlanmak zorundadırlar!

4) Bu dine bağlı olanların inançlarında ve davranış biçimlerinde ortaya çıkan sayısız gerçekler, Müslümanlığın kurgusallığını çarpıcı şekilde belgelemekte ve onu en güçlü şekilde kanıtlamaktadır. Örneğin,

a) 12 imam inancı;

b) Özelde tarihi Arap düşmanlığı, genelde ise tüm Sünnîlere karşı güdülen nefret;

c) Radikal düzeylerde çarpıtılmış ezan ve ibadet şekilleri, İranlıların öncülüğünde üretilmiş olan Şii Müslümanlığının kurgusallığını açık şekilde kanıtlamaktadır.

Türk Müslümanlığının da büyük bir Milli senaryo olduğunu kanıtlayan birçok inanç, ibadet şekilleri ve davranış biçimleri vardır. Bunların en çarpıcı birkaç örneğini şöyle sıralayabiliriz:

Hanefizm; Türk Müslümanlığının, nasıl ki İslâm’la hiçbir ilişkisi yoksa, Türk mezhepçiliğinin gerçek adı olan bu bağnaz akımın da *-İslâm fıkhında meşru ve saygın bir yere sahip bulunan-* ***«Hanefî Mezhebi»*** ile hemen hiçbir alâkası yoktur. Çünkü ***Türk hanefizmi***’nin *-her şeyden önce, ibadetin dışında kalan-* dünyevî hayatla hiçbir ilişkisi yoktur. Nitekim, *(nadir istisnalar hariç)* hiçbir Türk hanefist, ne ailevî, ne ticarî, ne siyasi ve ne de milletlerarası ilişkilerinde **Ebu Hanife** ve öğrencilerinin görüşlerini asla hesaba katmaz. Bu bir yana, on milyonlarca hanefist, **Ebu Hanife**’nin ve öğrencilerinin adlarını bile bilmez! Hanefistlerden yalnızca ***«dindarlar»*** ve ***«sofular»*** namaz, oruç, hac, ve kurban gibi önemli ibadetler sırasında hanefizmin *-İslâm’dan uyarlanmış, ilmihal düzeyindeki-* öğretisine başvururlar. Bilindiği üzere İslâm’da ***dindarlık*** ve ***sofuluk*** yoktur. Ne var ki Müslüman Türkler İslâm’ı Müslümanlık kılığında göstermeye çalıştıkları gibi İslâm’daki ***«zühd»*** ve ***«takva»***yı da ***«dindarlık»*** ve ***«sofuluk»*** kılığında göstermeye çalışarak bu senaryonun devamı için çaba harcamış ve harcamaktadırlar.

İranlıların, nasıl ki ***«Ehl-i Beyt»***’i –Zerdüşî Müslümanlık için temel sembol olarak- seçmiş bulunmaları bir tesadüf değilse, Türklerin de *-Şamano-Budist Müslümanlık için-* ***«Hanefizm»***’i temel sembol olarak seçmiş olmaları bir tesadüf değildir. Bilakis bu tercih önemli sırlar taşımaktadır. Bunların en önemlisi ise -***«Sünnî mezhepler»***’*in kurucuları oldukları ile sürülen-* dört imamdan üçünün Arap, **Ebu Hanife**’nin ise İranlı olmasıdır! Meselenin asıl dikkat çeken yanına gelince bu; hızını alamayan bazı

keskin hanefistler tarafından Ebu Hanife'nin hem Türk hem de sofu olduğunun ileri sürmesidir!

Tüm özelliklerinden anlaşıldığı üzere; *(aynen Fars Müslümanlığı gibi)* milli karaktere sahip bir din olan Türk Müslümanlığının ürettiği en önemli inanç akımlarının başında ***Hanefizm*** gelir. Türkiye'de bu akıma kendini kaptırmış olan her Müslüman, -*milliyetçi olmanın da ötesinde*- ırkçıdır. Onun için bu tip insanın vicdanında dinin bütün sembolleri ve ibadet biçimleri millidir, mutlaka Türk damgasını taşımalıdır. Bu nedenle:

«1) Bütün Türk camilerine Türk bayrağı asılmalıdır; 2) Örneğin Malezya'daki, Endonezya'daki, Nujerya'daki, Mısırdaki asker mehmetçik değil, ama Türkiye'deki asker Mehmetçiktir; 3) Kur'an'daki Arabın (u) sesi, Türkün (ü) sesi olarak değiştirilmelidir; 4) Kur'andaki bütün ***«Muslimûn»***, ***«Muslimîn»*** ve ***«Muslimât»*** kelimeleri ***"Müslimler"*** şeklinde değil, tam tersine ***«Müslümanlar»*** şeklinde Türkçeye çevrilmelidir; 5) Hiç kimse ahkâm ayetlerini hiçbir zaman gündeme getirmemelidir; 6) Her hacı-hoca, dua dibacelerinde Hz. Muhammed'i, asla "ve's-salâtu ves'selâmu ***alâ seyidina ve nebiyyina***" şeklinde değil, "… ***alâ rasulinâ***" diye anmalıdır; 7) Hiçbir zaman ***«esselaâmu aleykum»*** şeklinde değil, tüm dünya Müslümanlarının aksine ***«selâmün aleyküm»*** diye selamlaşmak gerekir. 8) Hiçbir Müslüman Türk, Hz. Muhammed'i -*ordularının başında zırhlı, miğferli, kılıcını kuşanmış, önünde tevhid bayrağını taşıyan bayraktarı ile birlikte*- asla gözünde canlandırmamalı, tam tersine onu; her zaman tespihiyle, takkesiyle, şalvarıyla sakalıyla meşgul, mihrab-ı duada oturmuş bir *«Himmeti hazır olsun! Hoca Efendi Hazretleri»* gibi tasavvur etmelidir; 8) Dünyadaki bütün Müslümanlara fark atabilmek için, mutlaka Türk camilerinde, daima Kur'an'ın yanında Türkçe mevlit de okunmalı, okutulmalıdır; 9) Türk camilerinde namaz kılan Şafiî, Malikî ve Hanbelî mezheplerine mensup, Türk olmayan Müslümanlar daima mercek altına alınmalı, onların namaz kılma şekline karşı uyanık olmalıdır…»vs. Bu liste daha da uzatılabilir.

Müslümanlığın tam anlamıyla bir senaryo olduğunu ve İslâm'la hiçbir ilişkisinin bulunmadığını gözler önüne seren binlerce kanıttan bazıları da işte budur. Ancak -*önyargılardan arınarak*- insafla söylemek gerekirse bu tablo, -*kasıt ve inattan çok*- bilgisizlikten kaynaklanmaktadır. Çünkü Türkiye toplumu her konuda propagandalarla yönlendirilmektedir. Bunu da unutmamak gerekir.

